

[Peter Nielsen.]

ønske, vil det betyde en så ændret byrdefordeling til skade nedad, at man næppe skal forvente mit partis medvirken hertil. Men selvfølgelig må denne proportionalgrænse af og til ændres — pristalsreguleres, om man vil.

At den nu foreslås sat til 22.000 kr. skattepligtig indtægt, vil også betyde, at det tredje problem formindskes noget. Der er vel mange mennesker, der af frygt for at få overarbejds- eller anden ekstra fortjeneste op i de grimme procenter har været tilbageholdende med at forøge deres indtægt. Nu kan en forsøger efter forslaget gå op til over 30.000 kr., før den frygt indtræder.

Vi har jo haft et såkaldt merindkomstfradrag, hvis betydning selvsagt formindskes, efterhånden som proportionalgrænsen sættes i vejret, og det er også foreslået nu her, ved at de første 10 pct. merindkomst ikke mere giver ret til merindkomstfradrag. Bestemmelsen har jo altid været af en noget kunstig karakter og er vel mere en udjævnings- end en egentlig lettelsesbestemmelse og skyldes jo, at vi ikke her i Danmark i lighed med andre lande nøjes med at opkræve ligevægtsskatten, og så lader det være godt; en merindkomst spøger jo nu skattemæssigt 5-6 år efter, at den er erhvervet, men her skal jo en egentlig skattereform til for at ændre forholdet.

Samtidig med forslag til udskrivningslov behandles også lovforslaget om nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. v. Dette forslag er heldigvis en selvfølge for os alle, og jeg skal anbefale det, idet jeg samtidig udtrykker tilfredshed med, at nu er skellet mellem hovedstad, land og by også her udslettet. En effektiv løsning på dette problem vil selvfølgelig være at få den skattefri bundgrænse yderligere hævet også for kommuneskatternes vedkommende.

Jeg anbefaler de to lovforslag og medgiver dem håbet om, at det vil være muligt med ansvar over for rigets økonomiske stilling at gennemføre udskrivningslovforslaget i den foreslåede form. Jeg skal ikke anstille videre betragtninger om tro og tvivl, idet der her i forbindelse med behandlingen af udskrivningslovforslaget skal føres en almindelig økonomisk debat — og det er ikke mig, det er min kollega!

K. B. Andersen: Der er vel sjældent — om nogen sinde — blevet forelagt det høje ting et så omfattende aktuelt grundlag for en økonomisk debat som det, regeringen præsentere os for i fredags i form af samtidig fremsættelse af finanslovforslaget, forslag til udskrivningslov, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen lige har talt om, en ekstraordinær økonomisk halvårsoversigt og oversigten over statsfinanserne. Finanslovforslaget skal jo ikke behandles i dag; dets første behandling er, som naturligt er, henlagt til fandens fødselsdag på tirsdag, men dets hovedtal vil selvfølgelig ikke kunne undgå at spille en vis rolle i en almindelig drøftelse af den økonomiske oversigt.

Det er godt, at der netop i den nuværende økonomiske situation er publiceret et sådant materiale til folketingets brug. Det er med til at understrege over for offentligheden, at ansvaret for den samlede økonomiske udvikling i dette land, som det er så afgørende at få placeret i denne situation, har vi her i tinget. Da vi for nogle måneder siden drøftede lovforslaget om det økonomiske råd, blev der fra flere sider udtrykt bekymring for, at dette råd skulle forflygtige det ansvar, som alene kan og bør ligge her i tinget, en bekymring, de partier, der gennemførte forslaget, erklærede sig uenige i.

Da rådet holdt sit første møde i mandags, udtalte dets formand, rektor ved Københavns universitet Carl Iversen, at rådet og dets formandskab ville gøre det lettere at placere ansvaret dér, hvor det retteligt hører hjemme, og gøre det lettere for offentligheden at bedømme, hvor ansvaret ligger for de økonomisk-politiske afgørelser, der træffes. Jeg er helt enig i denne opfattelse.

Ved samme lejlighed tog rektor Iversen også afstand fra den opfattelse, som er kommet til orde i den offentlige debat hist og her, at rådet og formandskabet i særlig grad skulle beskæftige sig med arbejdsløsneproblemer, og gav udtryk for formandskabets meget stærke ønske om at undgå at komme til at stå som et organ med front mod nogen bestemt befolkningsgruppe. Det er et godt udgangspunkt for rådets arbejde, og kan rådet og formandskabet leve op til dette gode forsæt, vil det øge dets muligheder for at skaffe sig ørenlyd i den økonomiske debat.

Det fond af kendsgerninger, der er lagt